

Mestria i elegància

Les amistoses relacions entre Maria Lluïsa Cantos i membres de la Junta de l'AEUGGSC, apart de la bona disposició de la direcció del TA, ens proporcionen altra vegada la possibilitat d'escoltar personalment aquesta prestigiosa pianista, assistint a la gravació en directe del seu darrer disc. Cantos és, des de l'any 1979, l'ambaixadora i difusora de la música espanyola a Suïssa des de Baden on s'hi celebren anualment uns Cursos Internacionals d'Interpretació que s'han convertit en referència ineludible. La seva versatilitat, la seva gosadia m'atreveixo a dir, han fet un repertori pianístic mundial molt ampli, concentrat també amb l'espanyol amb un ventall que va del Padre Soler fins a Leonardo Balada passant pels inevitables Falla, Albéniz, Granados amb un lloc preeminent per Montsalvatge i Mompou, però també per una insòlita gravació de Joaquín Nin-Culmell. La construcció d'un concert sempre he dit que explica molt de la idiosincràcia del solista, i aquí l'evolució cronològica i les coincidències personals i temàtiques dels autors, estava també asentada en una línia de progressió que tenia tan d'estètica com de didàctica. Cantos comença amb Brahms i el seu 5 Klavierstücke Op. 76 on es mostra la seva exaltació per la música pura, romàntica per naturalesa, que l'interpret dosifica amb pulsació segura i pedal tranquil. Segueix Schumann i la seva celebrada Humoreske Op. 20, una obra de joventut on hi ha la plasmació de tot el compendi de les seves tècniques compositives. Peces autònomes que cal interpretar, com així va ser, amb una idea de correlació sense divisió. Magnífica mostra del domini de la pianista, un inici de frase curta amb motiu ascendent, després les notes doblades, l'adagio eloquent i d'una bellesa extraordinària, ben resolt, l'intermezzo, un precís treball d'octaves i passant l'scherzo un brillant i esplèndid finale al·legro. Segona part iniciada amb 10 dels 24 Préludes Op. 11 de Scriabin, el compositor a cavall dels segles XIX i XX i també un dels paradigmes de la transició formal i profundament moral de la societat. Cantos ens introdueix amb elegància en les disonàncies tot i que l'eco de Chopin, Liszt i Rachmaninov sura. La paleta de colors és immensa i l'interpretació ens aporta tot el lirisme i el misteri. Després un salt conceptual digne de la qualitat de la solista: Quejas a la maja i el ruiseñor de Goyescas d'Enric Granados a qui segueix Al·legro de concierto del mateix autor. Peça plena de lirisme que exigeix un gran virtuosisme i sense deixar la línia de sonata ofereix sensacions de modernitat esplèndida. Concert complex i complet, i el plaer de recuperar una gran concertista catalana de brillant carrera. ●